

© 09/11/2016, 1:30 ΜΜ

✓ **Μανώλης Μητσιάς: «Μετρώ το χρόνο με την αγάπη του κόσμου στο πρόσωπό μου» // Συνέντευξη στον Γιώργο Δουατζή**

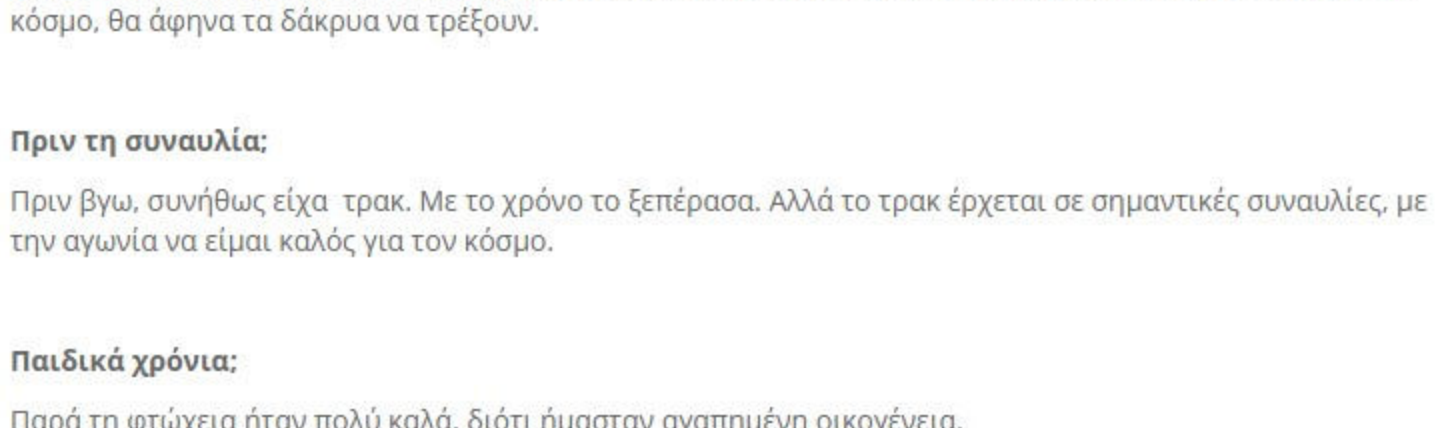
(Μάιος 2009)

Η σειρά παλαιότερων συνεντεύξεων του Γιώργου Δουατζή με ανθρώπους των Γραμμάτων και των Τεχνών, τις οποίες δημοσιεύει το Fractal, έχουν στόχο την καταγραφή της ζωής και των απόψεων προσωπικτήτων που σημάδεψαν με το έργο τους το σύγχρονο πολιτιστικό γίγνεσθαι. Η επαναδημοσίευσή τους σε ηλεκτρονική μορφή κάνει ευκολότερη την πρόσβαση σε ένα ενδιαφέρον υλικό με διαχρονική αξία.

«Είμαι ευτυχεμένος. Έζησα όμορφα και γνώρισα σημαντικούς ανθρώπους. Μα πάνω από όλα, γεύτηκα την αγάπη του κόσμου. Δεν θέλω τίποτα άλλο». Αυτός είναι ο λακωνικός απολογισμός ζωής του Μανώλη Μητσιά. Ο αιδώς, σεμνός, άξιος, αγαπημένος τραγουδιστής, γιορτάζει τέσσερις δεκαετίες στο χώρο της μουσικής και ανοίγει την ψυχρή του σε μια εκ βαθέων συνέντευξη.

Συγκινημένος, διότι το Φεστιβάλ Αθηνών τον τιμά – και πολύ σωστά – με μια συναυλία στο Ηρώδειο στις 14 Ιουνίου για τα σαράντα χρόνια προσφοράς και δημιουργικής έκφρασης στο τραγούδι. Ο Μανώλης Μητσιάς δεν γύρισε ποτέ πίσω να δει τον χρόνο. Όπως λέει: «Για μένα κάθε μέρα είναι μια άλλη μέρα. Μετρώ το χρόνο με την αγάπη του κόσμου στο πρόσωπό μου. Αγάπη, που δείχνει ότι όσα έκανα είχαν αντίκτυπο, άξιζαν τον κόπο».

Ορισμένοι κατέκριναν το Φεστιβάλ που σας διαθέτει το Ηρώδειο.

Πιστεύω ότι ο καλλιτέχνης μιλάει με τη δουλειά του. Δεν μπαίνει σε αντιπαράθεση, διότι ο κόσμος έχει αισθητήριο και κρίνει και τους κρίνοντας. Ομως αναρωτιέμαι: Το Ηρώδειο δεν είναι κατάλληλος χώρος να ακουστούν οι ποιητές μας; Πού θα τραγουδήσω Ελύτη, Σεφέρη, Γκάτσο και άλλους ποιητές; Στα σκυλάδικα; Όταν τραγουδούσα στο Ηρώδειο με τον Θεοδωράκη και το Κατζηδάκη ήμουν καλός, ικανός και επαρκής; Τώρα είναι κακός και ελλιπής;

Μεγαλύτερη ηθική ανταμοιβή:

Η απάντηση του καρδιοχειρουργού Παναγιώτη Σπύρου στη Θεσσαλονίκη, όταν τον ρώτησαν γιατί ερχόταν κάθε βράδυ να με ακούσει. Είπε: «Κάθε φορά που ακούω τον Μανώλη γίνομαι καλύτερος άνθρωπος». Αυτή η φράση είναι για μένα όλα τα βραβεία της ζωής.

Την ώρα που τραγουδάτε στο κοινό, νιώθετε...

Ικανοποίηση. Συγκίνηση. Κάποια τραγούδια μου ξυπνούν μνήμες και συγκινούμαι. Αν δεν ντρεπιόμουν τον κόσμο, θα άφηνα τα δάκρυα να τρέφουν.

Πριν τη συναυλία:

Πριν βγω, συνήθως είχα τρακ. Με το χρόνο το ξεπέρασα. Αλλά το τρακ έρχεται σε σημαντικές συναυλίες, με την αγωγή να είμαι καλός για τον κόσμο.

Παιδικά χρόνια:

Παρά τη φτώχεια ήταν πολύ καλά, διότι ήμασταν αγαπημένη οικογένεια.

Με τον Βασίλη Τσιτσάνη

Ισχυρότερη παιδική ανάμνηση:

Φόβος και καμάρια για τον πατέρα μου. Όταν κατέφτανε στο χωριό μας, ο χωροφύλακας, οι μισές πόρτες άνοιγαν για να τον φιλέψουν δουλοπρεπώς και οι μισές έκλειναν ερημητικά από φόβο. Σε ένα πανηγύρι, είχαν δώσει κάτι τραγουδιού παραγγελία για να χορεύω. Τη στιγμή που σηκώθηκα, ο χωροφύλακας λέει, εγώ θα χορεύω. Εντρομος κραγήκα κάτω από το τραπέζι και ο πατέρας μου επενέβη λέγοντας, δεν θα χορεύεις εσύ, οι χωριανοί θα χορεύουν. Λαμβάνοντας υπόψη την εποχή, αυτή ήταν μια πρωική πράξη.

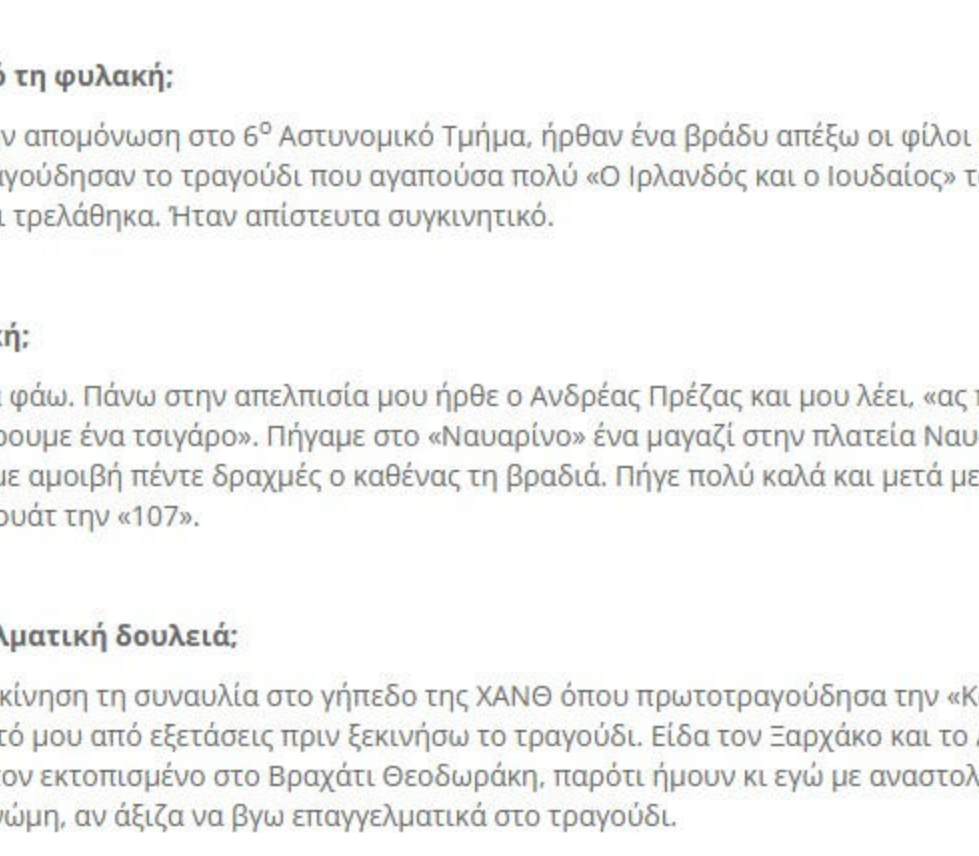
Πρώτη μουσική αίσθηση:

Από μικρό παιδί τραγουδούσα. Στα χωράφια που μαζεύαμε όλη μέρα τον καπνό και μετά στο σπίτι που περνούσαμε το σπάγκο φύλλο – φύλλο, το τραγούδι ήταν μέσο εκτόνωσης. Τότε δεν είχαμε ραδιόφωνο στο χωριό. Ετσι πρώτα ακούσματα ήταν τα Μακεδονίτικα τραγούδια που τραγουδούσε η μάνα μου και οι βυζαντινοί ψαλμοί στην εκκλησία.

Πρώτοι τραγουδιστές που ακούσατε:

Καυτανζίδης, Αγγελόπουλος, Γαβαλάς, Ξέρετε, τραγούδια της ξενιτιάς πιο πολύ, λιγπτερά τραγούδια. Από ένα πικάπ με μπαταρίες στο καφενείο του πατέρα μου.

Αγαπημένο μου τραγούδι ήταν ένα επιτραπέζιο, «Ο Ντούλας».

Κωστής Χρήστου – Λάκης Καριτζής – Δημήτρης Γαλιάνη – Μανώλης Μητσιάς – Γιάννης Σπανός – Αφροδίτη Μάνου

Η στροφή στο τραγούδι:

Δεν είχα επαγγελματικές βλέψεις ποτέ. Τα πράγματα ήρθαν μόνα τους. Όταν έφτασα στη Θεσσαλονίκη για αποδεδειγμένα στη λέσχη Γραμμάτων και Τεχνών Βορείου Ελλάδος, η οποία είχε μια πολύ καλή χωριάδα, με μισέτρο τον Σταύρο Κουμπούρη και μετά τον Ανδρέα Πρέζα. Τραγουδούσαμε κάθε βράδυ κυρίως Κατζηδάκη και Θεοδωράκη, κάναμε καντάδες, ώσπου έφτασε η χούντα και έκλεισε τη λέσχη. Τραγουδούσα καμάκι φορά και άλλο. Τότε με ανακάλυψε ο διευθυντής της εταιρείας «Λύρα» στη Θεσσαλονίκη ο Αρσένιος Στεργίου και με έστειλε στην Αθήνα να με ακούσει ο περίφημος Αλέκος Πατιφάς. Τη σημαντικότερη στρίφη πάντως, είχα από τον Τάκη Λαμπρόπουλο ιδιοκτήτη της μεγάλης δισκογραφικής εταιρείας «Κολοκύττα».

Πολιτικά:

Ανήκαμε στον κεντροαριστερό χώρο. Ο πατέρας στο ΕΑΜ, προχουντικά μας καλούσαν για ανακρίσεις διότι μιλούσα στο καφενείο του πατέρα εκπρόσωπος της Αριστεράς. Όταν βρέθηκα στη Θεσσαλονίκη μπήκα στην αντιστασιακή οργάνωση ΠΑΜ, με αποτέλεσμα πριν ξεκινήσω το τραγούδι. Είδα τον Ξαρχάκο και το Λοιζό. Πήγα επί χούντας να δω τον εκτοπιμένο στην τα Μακεδονίτικα τραγούδια που τραγουδούσε η μάνα μου και οι βυζαντινοί ψαλμοί στην εκκλησία.

Με τον Μάνο Κατζηδάκη

Τι θυμάστε από τη φυλακή:

Όταν ήμουν στην απομόνωση στο 6^ο Αστυνομικό Τμήμα, ήρθαν ένα βράδυ άπεξω οι φίλοι μου από τη χωριάδα και τραγουδήσαν το τραγούδι που αγαπούσα πολύ «Ο Ιρλανδός και ο Ιουδαίος» του Κατζηδάκη. Τους άκουσα και τρελάθηκα. Ήταν απίστευτα συγκινητικό.

Μετά τη φυλακή:

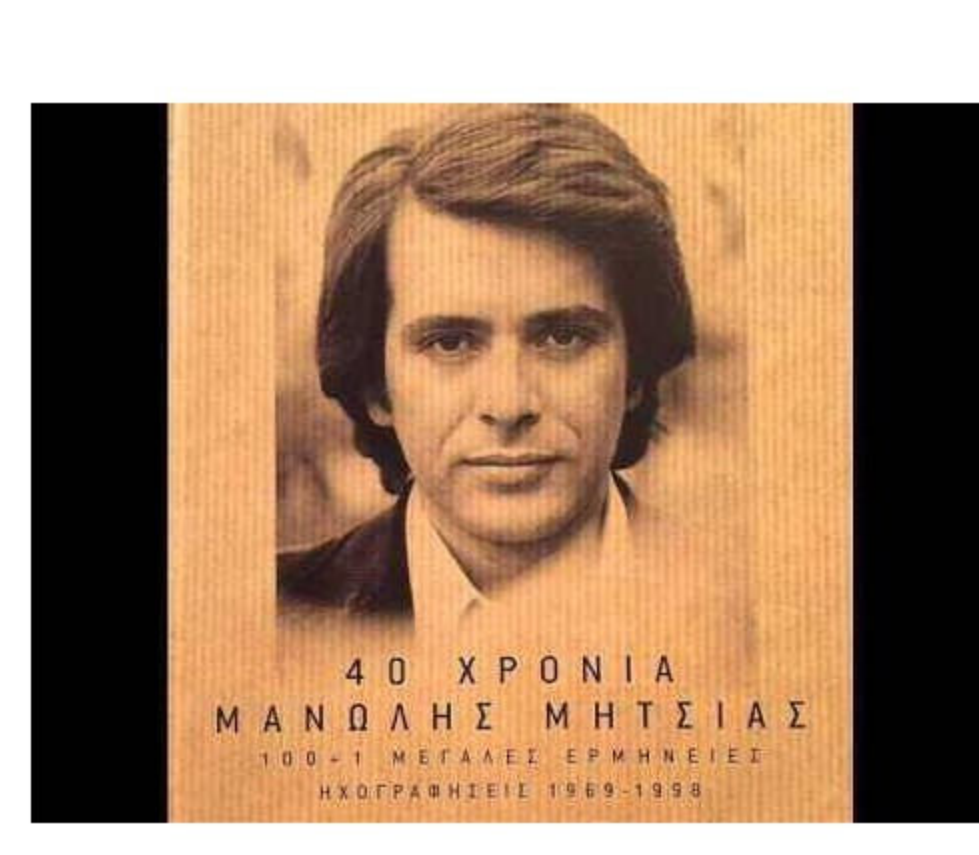
Δεν είχα ούτε να φάω. Πάνω στην απελπισία μου «Ναυαρόν» ένα μαγαζί στην πλατεία Ναυαρίου της Θεσσαλονίκης με αμοιβή πέντε δραχμές ο καθένας τη βραδιά. Πήγε πολύ καλά και μετά μετακινήθηκα στη γυνωστή τότε μπουατί την «107».

Πρώτη επαγγελματική δουλειά:

Θυμάμαι τον σωτικό μου από τη συλλογή της ουσιαστικό μου ξεκίνημα το 1969 ήταν «Η Ελευσίνα μια φορά», το ξεκίνημα. Η σημερινή συναυλία που με έκανε τραγουδιστή, ήταν στις 25 Μαρτίου 1966 στο Δήμο Σκεύης Θεσσαλονίκης. Αρρώστησε ο σολίστας, τον αντικατέστησα και τραγουδήσα το «Άξιον Εστί».

Πρώτος σας:

Ο Κατζηδάκης και ο Θεοδωράκης. Με αυτούς μεγάλωσα. Βέβαια συνεργάστηκα με σπουδαίους ανθρώπους, όπως με τους Σαρχάκο, Μούτση, Μικροτσικο, Κόκοτο και άλλους. Πρώτη στάση ζωής και τέχνης θεωρώ τον Κατζηδάκη και τον Γκάτσο. Είχα την τύχη να κάθονται συχνά μαζί τους στο στέκι τους στον Φλώκα. Τσα άκουσα από αυτούς τους ανθρώπους ότι έκοσι πέντε χρόνια, ήταν μαθήματα ζωής. Εκτιμώ πολύ και τον Σταύρο Σαρχάκο.

Με τη Σωτηρία Μπέλλου

Σταθμοί στην πορεία σας:

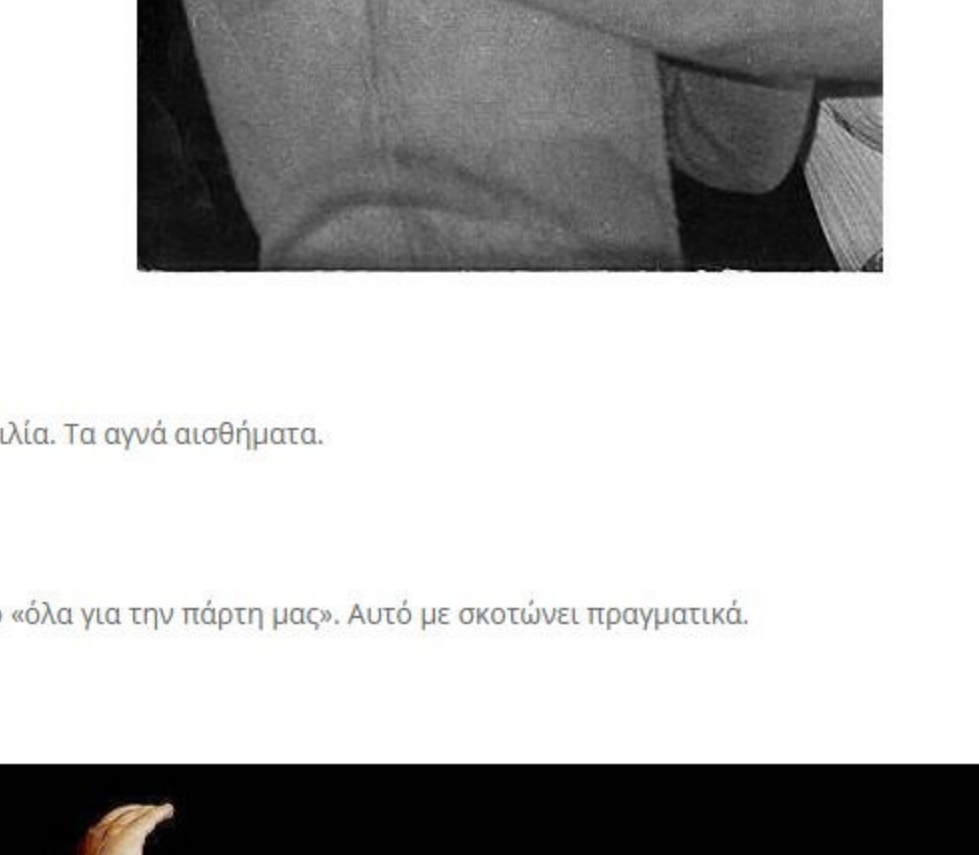
«Η Ελευσίνα μια φορά», το ξεκίνημα. «Η πόλη μας» του Λουκιανού Κηλαηδόνη, μετά ήρθαν ο Χατζηδάκης με τον Γκάτσο που κάναμε τρεις σχολιαστικούς δίσκους «Της γης το χρυσάφι», «Αθανασία», «Κεραμιεπλάτης ήλιος». Ο Μίκης με την «Πολιτεία», ο Λεωντής με το «Αχ έρωτα». Ο Άκης Πάνου που με «Το Παρόν».

Τι είναι ο τραγουδιστής:

Ένα ηχείο του συνθέτη, που μετατρέπει τη μουσική και το στίχο σε φωνή με συναίσθημα. Βάζει τη δική του εκδοχή σε αυτό το μόλις τριλεπτο τραγούδι, που όμως έχει δύναμη ικανή να συνταράξει τον κόσμο. Ο καλός τραγουδιστής μπορεί να ηψώσει ένα τραγούδι, ο κακός να το θάψει.

Όταν πάψετε να τραγουδάτε:

Δεν με τρομάζει αυτό. Αν νιώσω ότι πρέπει να αποσυρθώ θα το κάνω αμέσως. Θέλω να ασχοληθώ με τα νέα παιδιά. Να τους μεταδώσω, γνώση, όπια, εκφραστικούς τρόπους. Το σκληρό πράγμα στην Ελλάδα είναι ότι με την τελευταία επιτυχία που κάνεις, σε θυμούνται όλοι. Αλλιώς, σε ξεχνούν.

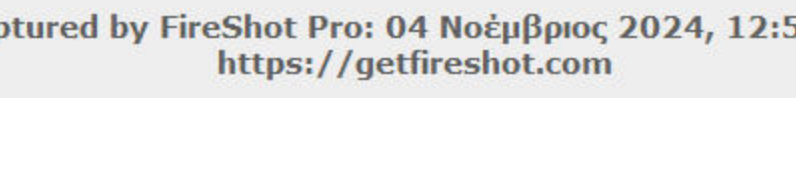
40 ΧΡΟΝΙΑ ΜΑΝΩΛΗΣ ΜΗΤΣΙΑΣ 100-1 ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΡΜΗΝΕΙΕΣ ΗΧΟΓΡΑΦΗΣΕΙΣ 1969-1999

Το ελληνικό τραγούδι:

Πορεύεται δύσκολα. Υπάρχουν σημαντικοί μουσικοί παραγωγών, που δεν μπορούν να βγάλουν στον κόσμο τα τραγούδια τους, λόγω έλλειψης σημαντικών μουσικών παραγωγών. Δυστυχώς όλες οι εταιρείες δισκίων είναι πολυεθνικές – πλην μιας αμιγώς ελληνικής – και θέλουν διάττοντες αστέρες που θα φέρουν άμεσα κέρδη.

Απωθημένο:

Μεγάλο απωθημένο ήταν να κάνω ένα δίσκο με το Μάνο Λοιζό. Δυστυχώς δεν πρόλαβα. Αδμονών να τραγουδήσω το έργο «Μέρες επιτραπέζιου» που έχει γράψει ο Γκάτσο και μου έχει τάξει να μελοποιήσει ο Ξαρχάκος.

Με τον Τσιτσάνη στο πάγκο

Μετά τη συναυλία:

Άδειασμα. Μοναξιά. Συχνά μελαγχολία.

Μεγάλη αδυναμία σας:

Είμαι αδικαιολόγητα εύπιστος. Γι αυτό και γεύτηκα την αχαριστία.

Ο έρωτας:

Τον τραγουδάω συνέχεια. Αν δεν ήμουν ερωτευμένος δεν θα μπορούσα να τραγουδήσω. Με τη γυναίκα μου είμαστε μαζί πολλά χρόνια και αυτό είναι πολύτιμο. Με στήριξε στις δυσκολίες όταν δεν ήθελα να ξεπολυθώ αξίες ζωής.

40 ΧΡΟΝΙΑ ΜΑΝΩΛΗΣ ΜΗΤΣΙΑΣ 100-1 ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΡΜΗΝΕΙΕΣ ΗΧΟΓΡΑΦΗΣΕΙΣ 1969-1999

Όνειρο:

Ένας μικρός δικός μου χώρος όπου θα λέω τα τραγούδια που με εκφράζουν.

Στόχος ζωής:

Να είμαι καλός άνθρωπος. Εντάξει με τον εαυτό μου και τους άλλους.

ΜΑΝΩΛΗΣ ΜΗΤΣΙΑΣ

Πίκρες:

Επαγγελματικά γεύτηκα πολλές, όταν προσπάθησα για το καλύτερο και δεν έβρισκα ανταπόκριση.

Τι σας προσβάλλει:

Αφώρητα η ασχήμια. Στην τηλεόραση. Στην πολιτική. Στα τραγούδια. Στη συμπεριφορά. Στον τρόπο διασκέδασης.

Τι σας θέλγει:

Η πραγματική φύλα. Τα αγνά αισθήματα.

Τι σας απωθεί:

Η εγωπάθεια. Το «όλα για την πάρτη μας». Αυτό με σκοτώνει πραγματικά.

Βιογραφικό: https://el.wikipedia.org/wiki/Μανώλης_Μητσιάς

* Ο **Γιώργος Δουατζής** (www.douatzis.gr) γεννήθηκε στην Αθήνα, σπούδασε κοινωνιολογία-οικονομία, βιογραφία και δημοσιογραφία, ασχολείται κυρίως με την Ποίηση. Έχει εκδώσει είκοσι τέσσερα βιβλία και μετέχει σε τέσσερα συλλογικά. Έργα του έχουν μεταφραστεί στα αγγλικά, ρωσικά, γαλλικά, γερμανικά, ισπανικά, τασικά.